

ယမမင်းစစ်တမ်းနှင့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကျမ်း

ပုံရွာစန်းပေါင်

(သုဝေဓမ္မကိစ္ဆေတဝရ)
ပြုစုသည်

တတိယအကြိမ်

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဘုတလင်မြို့နယ် ကူးတို့အုပ်စု ဝန်တုံကျေးရွာတွင် ဦးအောင်မြင့်-ဒေါ်အေးချမ်းတို့မှ ၁၂၉၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ စနေနေ့နံနက် ၆ နာရီခွဲအချိန်တွင် မွေးဖွား၍ ၆ နှစ်သားအရွယ် တွင် ငါးရေဝင်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဦးဝဏ္ဏထံ၌ ပရိတ်ကြီး၊ နမက္ကာရ၊ လောကနီတိ၊ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ငါးရဲငါးဆယ်နိပါတ်တော်များနှုတ်ငုံရအောင် လေ့လာသင်ယူခဲ့သည်။ ထိုကျောင်း၌ သီတင်းသုံးသော ဦးပုညအရှင်မြတ်ထံ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ပျို့၊ ကဗျာ ရေးစပ်နည်းများကို သင်ကြား ခဲ့သည်။

၁၉၄၉-၅၀ ခုနှစ်တွင် မုံရွာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ဆရာဦးဘကြည်၊ ဆရာဦးကိုကြီးတို့ထံ အလွတ်ပညာသင်၍ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် (၁၀) တန်း ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ဦးဖိုးခထံတွင် စာရင်း ကိုင်ပညာရပ်အမျိုးမျိုး သင်ယူ၍ သမဝါယမ စာရင်းစစ်တန်း ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၅ မှ ၁၉၆၂ ခုနှစ်အထိ အစိုးရရုံးအသီးသီးတွင် စာရေး စာချီအဖြစ်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ ကျောင်းအုပ်၊ သတင်းထောက်၊ ကုန်သည်အဖြစ်လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ် သံသရာလည်ကာ တော်လှန်းရေးကောင်စီ အစိုးရလက်ထက်တွင် ပထမအကြိမ် မုံရွာမြို့နယ် တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် မုံရွာမြို့ ဒေါ်နခြံရပ်၌ နေထိုင်၍ ကုန်သည် အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလျက် အမျိုးဘာသာ သာသနာရေးတို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ သည်။ ဝါသနာအလျောက် မောင်းထောင်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၊ စာပေများ စုဆောင်းလေ့ လာ၍ သတင်းဆောင်းပါးများ၊ ဇာတ်သဘင်များအတွက် ရှေ့ပိုင်းပြဇာတ်နှင့် ကဇာတ်များ ရေးသား ခဲ့သည်။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် ဘာသာရေးဆောင်းပါးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရေးသားခဲ့၊ ရေးသားဆဲဖြစ်ပြီး ယခုအခါ စာအုပ် ၉ အုပ်တိတိ ပြုစုရေးသားပြီးဖြစ်သည်။

(၁)

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တ အာဒိစ္စဝံသ
ဆားလင်းကြီး ဌေးလွင်၏ အမှာစာ

မုံရွာမြို့ ရွှေကျင်ဓမ္မာရုံတိုက် ဝိနည်းစာပြန့်ပွဲသို့ စာရေးသူ
ရောက်နေခိုက် သုဓမ္မမဏိ ဇောတဓရဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဦးစန်းမောင် (စာရေးဆရာ
မုံရွာစန်းမောင်) ရောက်လာသည်။ သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားနေကြောင်း၊
စာမူပြီးပါက ပို့ပေးပါမည့်အကြောင်း “အရှင်ဘုရား အမှာစာ ရေးပေးပါ” ဟု
ပြောလာသည်။

ယင်းသို့ တွေ့ဆုံပြီး (၃) ပတ်ခန့် အကြာ မုံရွာစန်းမောင် ရောက်လာပြီး
လက်နှိပ်စက် ရိုက် ထားသော ယမမင်းစစ်တမ်းနှင့်
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကျမ်းစာမူစာအုပ်ကြီးကို ပေးပါသည်။ အချိန်ရသမျှ
ဖတ်ရှုကြည့်ပါသည်။ စာအုပ်ရေးသားသူက အမှာစာရေးရန် တလေးတစား
တာဝန်ပေးရာ မရေး လျှင် မဖြစ်တော့ပေ။

ဘဝဟူသည် အဘယ်မည်သောဘဝမှ ထာဝရတည်မြဲနေသော ဘဝဟု
မရှိပေ။ အထက် တန်းကျလှသော ဗြဟ္မာဘဝ၊ နတ်ဘဝတို့သည်လည်း
ထာဝရအမြဲမတည်ပေ။ လူ့ဘဝလို ဇရာ၏ ဒဏ်ချက်ကို မခံစားရသော်လည်း
တစ်ဘဝဆုံးသောအခါ မရဏသေခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ကြရသည်။

လူသားတို့ဘဝကား မရဏသေခြင်းဖြင့် နိဂုံးမချုပ်မီ အိုဘေး၊
နာဘေးတို့ဖြင့် ရောထွေး ဝန်းရံနေသည်။ ဤသို့ဆိုက လူ့ဘဝသည် အို-နာ-သေရေး
ဒုက္ခဘေးတို့ဖြင့် အမြဲတမ်းရင်ဆိုင် နေရသောဘဝဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရားဖြင့်
တစ်ဘဝနိဂုံးချုပ်သောအခါ ဘဝသည် အေးငြိမ်းသွား ပြီလော-

သေတွာ ပုထုဇ္ဇနာ အဒ္ဓိကာ-သေက္ခ ပုထုဇဉ်တို့သည်
ခရီးသည်များသာဖြစ်သည်။ သံသရာ ခရီးသွားများသာဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်ဘဝကား

ဂတိ/(လားရောက်ရမည့် ဘုံဌာန) မမြဲပေ။ ပုထုဇဉ် လူသားတို့သည် ယခုဘဝမှ စုတေကွယ်လွန်လျှင်-

၁။ ဒေဝဂတိ = နတ်ပြည်

၂။ မနုဿဂတိ = လူပြည်

၃။ နိရယဂတိ = ငရဲပြည်

၄။ ပေတဂတိ = ပြိတ္တာဘုံ

၅။ တိရစ္ဆာနဂတိ = တိရစ္ဆာန်ဘုံဟု ဂတိ (၅) မျိုးတွင်

တစ်မျိုးမျိုးသို့ရောက်ရပေမည်။ ဒေဝ ဂတိ-မနုဿဂတိသည် ကောင်းသောလားရောက်ရာဖြစ်၍ သုဂတိဘုံဌာနဖြစ်သည်။ ငရဲ-တိရစ္ဆာန်- ပြိတ္တာ- အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံတို့သည် မကောင်းသော ဒုဂ္ဂတိဘုံဌာနဖြစ်သည်။ သုဂတိ- ဒုဂ္ဂတိဟု နှစ်ဌာနရှိရာ ‘စတ္တာရော အပါယာ အဏကဟ သဒိတာ’ အပါယ်လေးဘုံသည် မိမိအိမ်နှင့် တူသည်ဟု ကျမ်းဂန်များတွင် မိန့်ဆိုထားသည်။

အပါယ်လေးဘုံသည် လူသားတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော ဘုံဟု ဆိုရပေမည်။ အပါယ်လေးဘုံ သို့ မိမိတို့ပြုလုပ်သော အကုသိုလ်ကံက ပို့ဆောင်ပေးသည်။ လူသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယစသော အကုသိုလ်တရားဆိုးတို့ကို နှလုံးသားတွင် အများဆုံးလက်ခံထား သည်။ ထိုအကုသိုလ်တရားများက ဒုဂ္ဂတိခေါ် ငရဲ-တိရစ္ဆာန်-ပြိတ္တာ-အသူရကာယ်ဘုံသို့ ပို့ဆောင် ပေးကြသည်။

အပါယ်လေးဘုံသို့ ရောက်လျှင် ကြောက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

“အပါယ်တစ်ခေါက် ပြန်ခါရောက် ထွက်ပေါက်မရှိပြီ”ဟု ရှေ့ဆရာများက ရေးသားသတိပေးကြသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က သေ၍ လူ့ပြည်သို့ခေတ္တရောက် စိတ်နေမမောက်ကြနှင့်၊

စိတ်နေမောက်က အရင်းပျောက်လိမ့်မည်”

“ခေတ္တနားသည့် ဧည့်သည်ခရီးသွား အိမ်သား အထင်မရောက်ကြန့်၊
အထင်ရောက်က လိုရာမရောက်ဖြစ်တတ်သည်”ဟု ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
ဒီပဲယင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆုံးမ စကားရေးသားသတိပေးခဲ့သည်။
အပါယ်လေးဘုံတွင် ငရဲဘုံကား-

“သဉ္ဇိုင်းကာဠ၊ သံဃာတနှင့်၊ ရောရုဝနှစ်၊ တာပန်နှစ်၊
တွက်စစ်အဝီစိ”ဟု ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ရှိသည်။ (အကျယ်ကို ဤစာအုပ်တွင် ကြည့်ပါ)
ထိုငရဲကြီး ရှစ်ထပ်သည်-

ရာဂမနှင့် နိအယပုဒ်၊ ရှင်တော်နုတ်က၊ ဟောထုတ်ဝေဖန်၊
နိယုတ်မှတ်သား၊ ဘုမန္တရ၊ ဌာန လောင်းညီး၊ ပါယ်တသီးတိ၊ မြေကြီးနှစ်လွှာ၊
အလယ်ချာဉ်၊ မဟာပထဝီ၊ ဇမ္ဗူဒီ၏၊ အညီအောက် တွင်၊ စဉ်လျောက်ဆင့်ဆင့်၊
နိမ့်မြင့်မှတ်ဆောင်း၊ သောင်းငါးထောင်ချည်း၊ ကွာနည်းယူဇနာ၊ ခြားကာကာဖြင့်၊
သီလာအထိ၊ အဝီစိတိုင်၊ မီးတိရှင်ရှင်၊ တည်ရှိကျင်သား၊ ရှစ်ခွင်ဖဟာ၊ နိရယာနှင့်
(မဃဒေဝပိုဒ်-၄၅၃) ဟူသည့်အတိုင်း ဤမြေအောက်၌ ယူဇနာပေါင်း
တစ်သောင်းငါးထောင် ဝေးသော အရပ်မှစ၍ တစ်သောင်းငါးထောင်စီ
ကွာခြားလျက် အထက်အောက် တည်နေကြ၏ ။ ငရဲတစ်ထပ်-တစ်ထပ်၌

အထပ်တိုင်းမှာ၊ ဘင်- ပြာ- လက်သန်

ကြိမ်ပိုက်ရံ ငါးတန် ဥဿဒရို- အရ

၁။ ဘင်ပုတ်ငရဲ

၂။ ပြာပူငရဲ

၃။ လက်ပံတောငရဲ

၄။ သန်လျက်ရွက်တော ငရဲ

၅။ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲဟု ဥဿဒခေါ် ငရဲငါးထပ်ရံပတ်လျက် ရှိသည်။

အရှင်အဂ္ဂသမာဓိ၏ ငရဲခန်းပျို့တွင်

နေမိဇာတ်အဋ္ဌကထာလာသည့်အတိုင်း ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ကို ဖွဲ့ဆိုထားသည်။
မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မာဃဒေဝလင်္ကာသစ်တွင်လည်း ငရဲကြီး
ရှစ်ထပ်အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုထားသည်။ ပျို့-လင်္ကာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားရာ
လူတိုင်းနားလည်ရန် မလွယ် ပေ။

မုရွာစန်းမောင်သည် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်အကြောင်းကို

ဇိနာလင်္ကာရဋီကာဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၊ သံကိစ္စဇာတ်အဋ္ဌကထာစသော
စာကြီးပေကြီးများကို ကြည့်ရှုလေ့လာ၍ စကားပြေဖြင့် ရေးသား ထားရာ
ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပါသည်။ စာဖတ်ရင်းပင် ငရဲဘေးကို ကြောက်လန့်လာအောင်
ရေးဖွဲ့ ထားသည်။ အဘယ်အကုသိုလ်ပြုလျှင် အဘယ်ငရဲသို့ကျသည်ဟု
ငရဲသို့ကျစေတတ်သော အကုသိုလ်များကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားထားသည်။
ငရဲသို့ကျရောက်ခဲ့သော ဝတ္ထုသာဓက များဖြင့် ရေးသားထားရာ
ဟာကွက်မရှိပြည့်စုံသော စာဟုဆိုရပါမည်။

ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ဘာသာရေးစာပေကို မလေ့လာ၊

ဘာသာရေးကို မယုံကြည်၊ ဘာသာရေးကို အသိဉာဏ်မရှိသူတို့က “ငရဲဆိုတာ
ချို့နဲ့လား” ပြက်ရယ်ပြုကာ ပြောဆိုတတ် သည်။ ငရဲသို့ကျရောက်သူသည်
ချို့နှင့်အခတ်ခံရသလောက်မက စိတ်ကူးထဲမှာ မစဉ်းစားဖူးသော ဒုက္ခအားလုံးက
ဝိုင်းအုံကြုံဆိုလျက် ရှိပါသည်။ မုရွာစန်းမောင်သည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌
ကြီးမားမြင့်မြတ်လှသော စေတနာ၊ မေတ္တာဖြင့် ရေးသားထားသည်ဟု
ယူဆမိပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာအမည်ခံ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်နေကြသော

ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်း သားများသည် ငရဲဒုက္ခကို သိမြင်၍ ငရဲသို့
ကျရောက်စေတတ်သော၊ အကုသိုလ်များမပြုလုပ်ပါက ငရဲဘေးမှ

ကင်းဝေးနိုင်ပါသည်။ လူသားတိုင်း ငရဲဘေးမှ ကင်းဝေးဝေလိုသော ကရုဏာ၊
မေတ္တာ အပြည့်အဝဖြင့် ရေးသားထားရာ တစ်ခါဖတ်စာအုပ်မျိုးမဟုတ်ပေ။
ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ငရဲ ၏ ကြီးမားသော ဒုက္ခပုံရိပ်များကို သိမြင်၍
“ငရဲသို့ကျရောက်စေတတ်သော အကုသိုလ်များကို ရှောင်ရှားသွားမည်မှာ
သေချာလှပါသည်”ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။

အရှင်အာဒိစ္စဝံသ
တောင်ပေါ်ကျောင်း
ဆားလင်းကြီး
၁၃၆၆၊ နတ်တော်လဆုတ်၊ ၁၂။
(၇-၁-၂၀၀၅)

ဆရာကြီး ဦးစန်းမောင်သည် မုံရွာစန်းမောင် ကလောင်အမည်ဖြင့်
မောင်းထောင်ဝန်းကျင် ကြေးမုံပြင်၊ ထူးခြားအံ့ဖွယ်ဗဒုံနယ်၊ နှစ် (၆၀) ခရီး၊
ကြောက်စရာသံသရာခရီးသည်များ၊ အတိတ်မှ အရိပ်များ၊ ပုထုဇဉ်တို့၏
လားရာဂတိများ၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နှင့်ပရလောကဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ပုထုဇဉ်တို့၏
ကြောက်စရာ ဘဝသံသရာတို့ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ယခု “ယမမင်း
စစ်တမ်းနှင့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကျမ်း” မှာ ဆရာကြီး ဦးစန်းမောင်၏ ကိုးအုပ်မြောက်
စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ယင်းစာအုပ်၌ ငရဲအကြောင်းကို အထူးရေးသားထား၏ ။ ငရဲဆိုသည်မှာ
နိရယဟူသော ပါဠိ မှ ဆင်းသက်လာသော ဝေါဟာရဖြစ်၏ ။
ချမ်းသာခြင်းကင်းသော ဘုံဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏ ။ တစ်နည်း အားဖြင့် ငရဲဆိုသည်မှာ
မကောင်းမှုပြုလုပ်သူများ နောင်တမလွန်ဘဲ ချစ်ကြီးစွာ ခံစားရ သော
အရပ်ဖြစ်၏ ။ ဥပမာအားဖြင့် လူ့လောက၌ ဥပဒေချိုးဖောက်၍
ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့သည် အကျဉ်းထောင်၌ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ
ကျရောက်နေထိုင်ရသကဲ့သို့ လူ့ဘဝ၌ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်
အကုသိုလ်အမှုပြုသူတို့သည်လည်း သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ငရဲတည်းဟူသော
အကျဉ်းထောင်၌ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အမျိုးမျိုး ခံကြရ၏ ။

ဤ၌ ငရဲကို အစိုးရသော ငရဲမင်းကို ယမမင်းဟု ခေါ်၏ ။
တစ်နည်းအားဖြင့် စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ဝေမာနိက
ပြိတ္တာမင်းကိုပင် ယမမင်းဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏ ။ ထို ယမင်းကား
တစ်ယောက်တည်းသာမက အများအပြားရှိ၏ ။ လူတွေ တရားရုံး၌ ရုံးထိုင်သကဲ့သို့
ယမမင်းများသည်လည်း ငရဲဘုံခန်း၏ တံခါးလေးဖက်၌ ရုံးစိုက်၍ ငရဲသို့

ရောက်လာသူများအား စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်ဟူ၏ ။

သို့သော် ငရဲတကယ် ရှိ၊ မရှိ ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ လက်တွေ့မပြနိုင်သဖြင့် အချို့က ငရဲဆိုသည်မှာ လူတွေအကုသိုလ်မလုပ်ရန် ခြောက်လှန့်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏ ။ ဗုဒ္ဓ စာပေ ကျန်းဂန်များ၌ မူ ငရဲအကြောင်း ဖော်ပြထား၏ ။ အဋ္ဌကထာ၌ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် အသက်ကြီးမှ ရဟန်းပြု၏ ။ ထို့နောက် ရဟန္တာထံ၌ နေ၏ ။ တစ်နေ့သ၌ ထိုတောထွက်ရဟန်းကြီး သည် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး သေခါနီး ၌ ငရဲမီးတွေ၊ ငရဲသားတွေ၊ ငရဲခွေးတွေကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကြောက်လန့်အော်ဟစ်နေ၏ ။

ယင်းကို ရဟန္တာကသိသဖြင့် ဖခင်ရဟန်းကြီးအား ဘုရားရင်ပြင်၌ ခေါ်ဆောင်၍ ပန်းပူဇော် ခိုင်းရက ထိုကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲနိမိတ်များ ပျောက်ပြီး နတ်ရထားဆိုက်သော နိမိတ်ကောင်း များ ထင်လာ၏ ။

ငရဲတကယ် ရှိ၊ မရှိဆိုသည်ကို အဋ္ဌကထာများ၌ သာမက လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ကြားဖူး နားဝရှိကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသူများသည် သေခါနီး ၌ နတ်ရထားဆိုက် လာခြင်းမျိုးရှိသကဲ့သို့ အချို့ အကုသိုလ်အမှုပြုသူများသည်လည်း သေခါနီး ၌ ငရဲသားတွေ၊ ငရဲခွေး တွေ မြင်တွေ့ရခြင်းမျိုးရှိတတ်ပါသည်။ အချို့မှာ သေလုမျောပါး သတိလစ်သွားပြီး ပြန်လည်သတိ ရလာသောအခါ ယင်းအဖြစ်များကို ပြန်ပြောတတ်ကြသည်။ ယင်းတို့ကို ထောက်၍ ကုသိုလ်ပြုသူ ကောင်းကျိုးခံစားရပြီး အကုသိုလ်အမှုပြုသူသည် မကောင်းကျိုးခံစားရကြောင်းနှင့် သတ္တဝါတိုင်း၌ ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်ဟူ၍ လည်း လားရမည့် ဂတိနိမိတ်သုံးပါးရှိကြောင်း ထင်းရှူးနေ၏ ။

ငရဲရှိသည်ဆိုသောအချက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာမက အခြားဘာသာဝင်တိုင်းလိုလို လည်း လက်ခံယုံကြည်ကြ၏ ။ ခရစ်ယန် အယူအဆအရ လူတစ်ဦးသေလွန်ပြီးနောက် မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော

မကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲပြည်၊ မရဏပြည်များသို့ ရောက်ကြရကြောင်းနှင့် ငရဲသို့ ကျရောက်သူများသည် ဘုရားသခင်အား ဖူးတွေ့ခွင့်မရနိုင်သလို ငရဲမီး၏ အရှိန်တညီညီးတောက် လောင်မှုကိုလည်း ခံကြရကြောင်း ယုံကြည်ကြ၏။

အရာအားလုံးကို အလ္လာအရှင်မြတ်က ဖန်ဆင်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော မွတ်စလင် ဘာသာဝင်များနှင့် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် ဘာသာတစ်ခုဖြစ်သော ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များသည် လည်း ငရဲရှိကြောင်း လက်ခံကြ၏။ ရုပ်ဝါဒီသမား သိပ္ပံပညာရှင်များကမူ ငရဲဆိုသောအရာကို ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် သဘောထားကြလေ၏။

သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ရူပဗေဒပညာရှင် ဒေါက်တာ မီထရီဆဲလ်၏ အဆို အရ အာကာသထဲရှိ အလွန်ဝေးကွာသော ဂြိုဟ်တစ်ခုမှ လာဖွယ်ရှိသော အသံများကို အသံဖမ်း စက်ဖြင့် ဖမ်းယူခဲ့ရာ လူသားများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ ငိုကြွေးသံ၊ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသဖြင့် ကြောက် လန့်တကြား ထွက်ပြေးသံများဖြစ်သည်ဆို၏။ ယင်းအသံများမှာ အလင်းနှစ် ၄၀၀ ခန့်အကွာရှိ Taurus ကြယ်စုမှဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်အချို့သည်ပင် ငရဲရှိကောင်းရှိနိုင်သည်ဆိုသော မတင်မကျ စကား လေသံမျိုး ပြောလာ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ လူတွေ ငရဲရှိသည်ဟု ယုံကြည်လျှင် အကုသိုလ်အမှုတွေ ရှောင်ကြဉ်လာမည်ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြပို၍ လှပကာ ထောင်တံခါး တွေလည်း အလိုလိုပိတ်သွားမည်မှာတော့ သေချာ၏။

ငရဲနှင့်ပတ်သက်၍ စာဆိုတော် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိက နိက္ခမခန်းပျို့၊ ငရဲခန်းပျို့၊ ဘုံခန်းပျို့ဟူ၍ အပိုင်းသုံးပိုင်းပါရှိသော နေမိဇာတ်တော်ပျို့ကဗျာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့၏။ ယင်းတို့တွင် ငရဲခန်းပျို့နှင့် ဘုံခန်းပျို့တို့မှာ တင်ပြပုံအလွန်ကောင်းသဖြင့် ငရဲခန်းက ခြောက်လွန်းသည်။ ဘုံခန်းက မြောက် လွန်းသည်ဟုပင် ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ နောင်သောအခါ “ငရဲနှင့်ခြောက်၊

ဘုံနှင့်မြောက်” ဟူ၍ ဆိုရိုး စကားဖြစ်လာ၏ ။

ဆရာကြီး မုံရွာစန်းမောင်၏ “ယမမင်းစစ်တမ်းနှင့် ငရဲကြီး
ရှစ်ထပ်ကျမ်း”ကမူ ရှင်အဂ္ဂ သမာဓိ၏ စာကဗျာလောက်
ခြောက်လွန်းမြောက်လွန်းသည်ဟု မတင်စားနိုင်သော်လည်း သတ္တဝါ များ ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယံတည်းဟူသော အပါယ်လေးပါးမှ
လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ရည်သန်၍ ကျမ်းဂန်အထောက်အထားများနှင့်တင်ပြထားသည့်
သူ၏ စေတနာကတော့ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလှပါသည်။

ချုပ်၍ ဆိုရသော် ငရဲအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်၍ သုဂတိဘုံသို့
ရောက်လိုသူတိုင်း ဤစာအုပ်ကို လက်မလွှတ်တမ်း ဖတ်ရှုသင့်ပါကြောင်း
တိုက်တွန်းညွှန်းဆိုအပ်ပါသတည်း။

တိုးထက်